

David Auburn, *Proof*, Θέατρο Μουσούρη, χειμώνας 2002-03

Η αναζήτηση "αποδείξεων" κατά τη διάρκεια της ζωής μας είναι ίσως η πιο εναγώνια διαδικασία, στην οποία ο άνθρωπος εισάγει τον εαυτό του. Ξεκινώντας από τις πιο κοινότοπες κι ωστόσο περισσότερο οδυνηρές -αποδείξεις αγάπης και φιλίας, αποδείξεις πίστης (θρησκευτικής, πολιτικής), αποδείξεις αθωότητας ή ενοχής- και καταλήγοντας στις πιο εκλεπτυσμένες ιδεολογικής υφής αποδείξεις -οντολογικής αναζήτησης, περί της ύπαρξης του θεού ή άλλων κόσμων, ορθολογικές ή φιλοσοφικές αποδείξεις, που αντίστοιχα καταλήγουν σε επιστημονικά συμπεράσματα ή φιλοσοφικές θεωρίες- η επιταγή της "απόδειξης" στοιχειώνει την καθημερινότητά μας.

Η απόδειξη (proof) που αναζητά με το θεατρικό του έργο ο David Auburn αναφέρεται αφενός στις ανθρώπινες σχέσεις, αφετέρου στην επίπονη διεργασία εξαγωγής μιας καθαρά μαθηματικής απόδειξης. Με φόντο τη ζωή ενός καθηγητή μαθηματικών, ο συγγραφέας προσεγγίζει τις σχέσεις πατέρα-κόρης και την προσπάθεια οικοδόμησης μιας ερωτικής σχέσης ανάμεσα σε δύο νέα παιδιά. Το έργο χρησιμοποιεί "πεπαλαιωμένες" θεατρικές τεχνικές -π.χ. την εμφάνιση του νεκρού πατέρα επί σκηνής για την προώθηση της δράσης-, στερείται τη δραματουργικά αναμενόμενη εξέλιξη των χαρακτήρων μ' αποτέλεσμα οι ήρωες να μοιάζουν με ανδρείκελα κι όχι με φυσικές οντότητες, και τέλος χαρακτηρίζεται από την επιφανειακή προσέγγιση των καταστάσεων που πραγματεύεται. Φυσικά, ο ανυποψίαστος θεατής διανύει δύο ώρες παρασυρμένος από εύκολες συγκινησιακές συνταγές, με σασπένς, μελό και ολίγον ερωτικό παιχνίδι, ανάμεσα σε μαθηματικές εξισώσεις, θεωρήματα κι επιστημονικές έντριγκες. Ωστόσο, ο λόγος είναι αδιαμφισβήτητα λαγάρος και μεστός (μτφρ. Κων/νος Αρβανιτάκης)

Οι ερμηνείες των ηθοποιών καθώς και η λιτή σκηνοθετική καθοδήγηση (Κων/νος Αρβανιτάκης) διασώζουν την παράσταση. Η Πέγκυ Τρικαλιώτη (Κάθριν) ξεδιπλώνει ακόμα μία φορά την εμβέλεια του ταλέντου της. Αξιωματικό-νευτη είναι η εναλλαγή των αποχρώσεων της φωνής της, η οποία δονείται και συντονίζεται άμεσα με τα συναισθήματα που εκφράζει, πράγμα σπάνιο για τα ελληνικά δεδομένα. Ίσως θα έπρεπε να ελέγχει περισσότερο μια κάποια κινησιολογική "νευρικότητα" που αχνοφαίνεται. Άξιοι συμπαίκτες της: ο Γιώργος Καρμύχος (Χαλ) με έντονη σκηνική παρουσία, αυθορμητισμό και ευχέρεια ερμηνευτική, η Φαίη Ξυλά (Κλερ) με εντυπωσιακή εμφάνιση και συνέπεια υποκριτικού ύφους και ο Γιώργος Κέντρος (Ρόμπερτ) που κατάφερε να ξεφύγει από τα στερεότυπα κλισέ του και να αποδώσει με ευαισθησία και ειλικρίνεια το ρόλο του. Τα σκηνικά-κοστούμια (Ελένη Μανωλοπούλου) ανταποκρίνονταν στην ατμόσφαιρα του έργου, όπως και η μουσική επιμέλεια (Κώστας Σουρβάνος) και οι φωτισμοί (Αλέκος Αναστασίου).

Η επιλογή του έργου από τον Γιώργο Παπαπέτρου (εισηγητής δραματολογί-

ου) ήταν μάλλον άστοχη. Τέτοια εύπεπτα έργα δεν προσφέρουν απολύτως τίποτα. Αντιθέτως προκαλούν σύγχυση στο θεατή που δεν κατορθώνει να διαγνώσει το στόχο της συγγραφής τους. Είναι κάτι σαν τα fast-food που εξυπηρετούν μια δεδομένη ανάγκη της στιγμής, αλλά ουσιαστικά βλάπτουν ανεπανόρθωτα την υγεία γιατί εθίζουν τον οργανισμό στο ευτελές.